

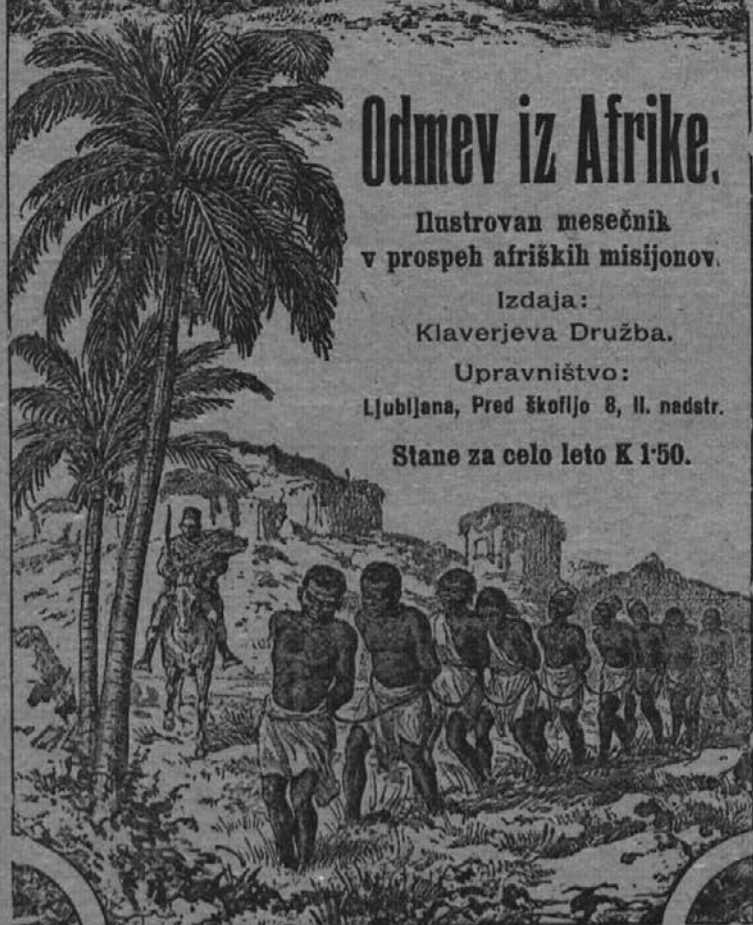
Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prospeh afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva Družba.

Upravništvo:
Ljubljana, Pred škofljo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev.

Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, portugalskem in laškem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred Škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

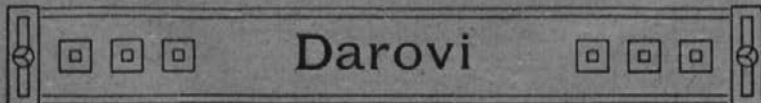
Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve Družbe, gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, začasno **Salzburg**, Dreifaltigkeitsgasse 12.

Vsebina številke meseca marca:

Dušna premija. — Bodimo sejavci! — Jubilej misijona palotincev v Kamerunu. — Misijonski dopisi: Položaj katoliških misijonov v Nemški Južnozahodni Afriki. (Apostolska prefektura Windhuk.) — Apostolska prefektura v Betafo. (Piše o. Dantin.) — Dospela pisma misijonarjev. — Praznik sv. Treh Kraljev in Družbe sv. Petra Klaverja. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Berilo za naše vojake. — Sliki: St. Louis. Amerikanska centrala Družbe sv. Petra Klaverja. — Pripravljanje pitne vode v Nemški Južnozahodni Afriki.

Vojna misijonska pomoč.

Žalujejo vdove, jokajoče sirote, ljudje brez strehe so iskali pri nas pomoči in podpore. Blagi ljudje so se združili v pomožne družbe ter so spravili skupaj milijone z darom, ki se plača pri vojnopomožnih znamkah. Vsaka posamezna vojna znamka je torej priča krščanske ljubezni do bližnjega. — O zbirajte dokaze one od Boga nam podeljene ljubezni, zbirajte rabljene vojne znamke, ki lahko še misijonom pomagajo, potem ko so že služile namenom domovine. Družba sv. Petra Klaverja jih zna izkoristiti v blagor zamorskih sirot.

od dne 1. do 30. decembra 1915.

Za afriške misijone: M. Rozman 2 K, J. Novak 1 K, † M. Keržič 200 K, L. Rozman 1 K, M. Brolich 1 K, S. Seražin 1 K 20 v, N. Azman 2 K, preč. g. župnik Dekort 2 K, H. Dolinšek 10 K. M. Ferlan 50 v, za božično drevo v misijonu nabrala A. Horvath 1 K 90 v, M. Miklauc 20 v, N. N. 5 K, F. Izanc 1 K 50 v, N. N. 2 K, L. Dolenc 8 K, L. Jagodič 2 K, J. Vezenšek 2 K, † C. Novak 20 K, za rožne vence zamorčkom: K. Hoboc 2 K, A. Petkő 40 v, N. N. 1 K, J. Esih 11 K 50 v, M. Lukman 1 K 50 v, I. Meula 40 v.

St. Louis. — Amerikanska centrala Družbe sv. Petra Klaverja.

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov bo od afrikanških misijonskih škofov in misijonarjev letno branih

482 svetih maš.

Bodimo sejavci!

Niso še prodrli jutranji solnčni žarki prozornih meglic, narava se še ni vzbudila popolnoma iz svojega sna, tihota še vlada po hribih in dolinah, vendar pričakuje zemlja hrepeneče prihajajočega solнца.

Res, veličastne so jutranje ure, ko gre sejavec na svoje polje. Ne glasi se še nobena pesem iz njegovih ust, roka mu nestrpno vztrepeta, saj gre, da postane sodelavec čudovitega božjega dela, obroditve črne zemlje.

S krepko roko seje žito; zlata zrna padajo v zemljo, in želja sejavca se udejstvuje: sedaj seje, v jeseni bo spravljaj on ali kdo drug, ne samo toliko, kot je vsejal, ampak stotero, tisočero pomnoženo žetev.

In ko zasijejo prvi solnčni žarki, že počivajo mala zrnca v črni zemlji. Prešlo bo nekaj mesecev, in bogato

žitno klasje se bo lahko klanjalo sejavcu ob pihlajočem vetru: sejal ga je sejavec, ogrevalo ga je solnce, zamakal ga je dež in Bog je blagoslovil. Blagor ti, sejavec, ki si zlato zrnje zaupal materi zemlji!

Duhovni sejavec je misijonar. Še preden prisije solnce čednostnega življenja nad v temi nevere se nahajajoča ljudstva, prihaja on tja v sveti nepotrežljivosti, želeč sejati v njih srca seme božje besede. Vroča ljubezen do Boga mu plameni v srcu, ni mu dovolj, samo nekaj storiti k časti božji, ves se hoče žrtvovati, dokler se naposled ne nahaja na polju, katero mu je odločil Bog, da ondi seje seme božje besede v srca ljudstev, ki še tavajo v smrtni temi.

O blagor ti, mož božji, blagor ti, misijonar!

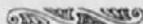
Duhovni sejavec je tudi prijatelj misijona. Bivajoč sicer sam v deželah izobraženih ljudstev, vendar želi, da bi ljubi Bog bil spoznan in hvaljen od vseh ljudstev zemlje. Sam sicer ne gre tja in se ne more udeležiti delovanja misijonarjevega, ker ga božja volja drži pri njegovih dolžnostih; vendar želi pomagati in tudi z veseljem pomaga.

Bodimo taki sejavci! Poganska ljudstva Afrike se hrepeneče ozirajo v blagoslovljeno deželo, kjer se „beli“ vsele svoje duhovne sreče.

Pomagajmo misijonom! Pomagajmo misijonarjem pridobiti srečo sv. evangelija ubogim zamorskim rodovom. Novo leto nam ponuja k temu nove priložnosti. Kdor zna tako moliti, da prodre njegova molitev oblake neba, primi za orožje molitve ter prosi z angeli, naj Vsemogočni pošlje poslanca nove sreče v nesrečno deželo Kamovo. Kdor se zna žrtvovati, tako da z vdanim prenašanjem svojih bolesi prikljče potoke milosti iz nebes, primi za to svoje navadno orožje. Saj se pripoveduje, da je sv. Pavel puščavnik, moleč v samoti, v večji meri vplival na usodo sveta kakor rimski cesarji. Zato tudi mi lahko na ta način, z molitvijo in zatajevanjem, pomagamo nesrečni Afriki, četudi ne v toliko, kakor sv. Pavel ali sv. Anton.

Kdor pa more k prvemu in drugemu orožju pridružiti še tretje, namreč miloščino, pač dobro stori, ako svoje denarje vseje kot dobro zrnje v afrikansko zemljo. Tam bo radi ugodnega podnebja obrodilo mnogobrojen sad in zato mu ni treba skrbeti, da bi dobil premajhne obresti.

Torej: „Bodimo sejavci!“ Prehitimo protestante in mohamedance; ne dopustimo, do se okuži zamorsko ljudstvo s trupom krivih ver. Hitimo tja sejat dobrega semena za večnost!

Jubilej misijona palotincev v Kamerunu.

V jeseni je obhajal misijon palotincev v Kamerunu 25 letnico svojega obstanka. Dne 25. oktobra 1890, bila je ravno nedelja, so v glavnem mestu od l. 1884. v nemški posesti se nahajajoče kolonije Kamerun izstopili prvi blagovestniki, da poneso ondotnemu ljudstvu luč sv. vere. Bilo je sedem misijonarjev palotincev z apostolskim prefektom, poznejšim, sedaj že v Bogu počivajočim škofom Henrikom Vieter, P. S. M.

V Kamerunstadtu (Duala), kjer delujejo že več let protestantske misijonske družbe, začasno ni bilo misliti na ustanovitev katoliškega misijona. Zato se podajo misijonarji proti veletoku Sanaga, kjer se po mnogih brezuspešnih poskusih in dolgotrajnem pogajanju z glavarji rodu Bakoko leta 1890. ustanovi prva katoliška misijonska postaja Marienberg. Nato se obrne apostolski prefekt proti južnemu obrežju in ondi leta 1891. ustanovi med rodovi Banoo in Mabea misijon Kribi. V istem letu je bil kot druga postaja med Bakoko-zamorci otvoren misijon Edea pri Sanaga-slapovih. Ker pa je zdravje misijonarjev vsled podnebja zelo trpelo, se je misijonski predstojnik odločil, naseliti se v zdravejšem kraju kamerunskega pogorja. Tako je l. 1894. nastal Engelberg, ki je postal mnogim bolehnim misijonarjem in misijonskim sestram rešilno zavetišče in bojevitemu gorskemu ljudstvu Bakwiri kraj sreče. Leta 1898. končno je tudi v glavnem mestu Duala bil položen temeljni kamen za katoliški misijon. Duala je postala sedež apostolskega prefekta in cerkev sv. Petra in Pavla katedrala poznejšega misijonskega škofa.

Leta 1900. je nastala najbolj oddaljena postaja na jugu, Velika Batanga, in naslednje leto se je o. Vieter iz Kribija podal v Jaunde, kjer je med ondotnimi rodovi nastala velika, Sv. Duhu posvečena misijonska postaja, ki šteje danes 17.000 zamorskih kristjanov.

Vest o krasnem procvitu tega žrtev polnega in težavnega misijona je nagnila sv. Očeta Pija X., da je dosedanjo prefekturo povzdignil v apostolski vikarijat s škofovskim sedežem. 20. januarja leta 1905. je bil ustanovitelj misijona, o. Henrik Vieter, v stolnici v Limburgu ob Lahnu posvečen v škofa in meseca marca istega leta je imel kot prvi škof Kameruna med nepopisnim veseljem zamorskih kristjanov svoj slovesen vhod v praznično okrašeno katedralo v Duali.

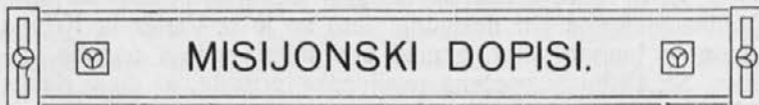
Naglo se je misijonsko delovanje po skoraj desetletni neumorni delavnosti škofovi razvilo k novemu procvitu. Usta-

novile so se nove naselbine: Ikasa ob Rio Del Rey (1906.), šola katehistov v Einsiedelnu (1907.), Viktorija (1908.), Ngowasang (1909.), Dychang (1910.), Minlaba (1912.), Deido (1913.). Postajo Ossing na severu (ustanovljena 1912.) so po ureditvi vikarijata odstopili prefekturi Adamaua, kjer delujejo mašniki Srca Jezusovega.

Število živečih zamorskih kristjanov je narastlo na 35.549. Na 14 glavnih postajah deluje 33 misijonarjev, 32 bratov in 33 misijonskih sester. 20.000 katehumenov se pripravlja na sv. krst. V 230 šolah se poučuje 24.565 otrok. 259 učencev je prejelo pouk v različnih obrtnih strokah. Umrlo jih je 11.000, krščenih večinoma v smrtni nevarnosti. Misijonsko delo je zahtevalo velikih žrtev. Veliko misijonarjev je moralo bolnih iskati zdravja in okrepčila v domovini. 42 jih je umrlo v cvetu svojih let (11 misijonarjev, 22 bratov in 9 sester).

Take so bile razmere, ko je tudi pri nas avgusta 1914. izbruhnila kolonijalna vojska. Enajst cvetočih misijonskih postaj je bilo uničenih, 15.000 kristjanov in 10.000 katehumenov je ostalo brez pastirja. 14 očetov misijonarjev, 18 bratov in 19 sester je prišlo v angleško - francosko ujetništvo ter odvedenih deloma naravnost na Angleško, deloma pa poslanih na Fernando-Po, kjer vlada vedna mrzlica, zato ime „jama malarije“. Štirje bratje se nahajajo v Maroku v trdem vojniem ujetništvu. Sivolasemu škofu, ki se je ob izbruhu vojske nahajal v misijonski postaji Jaunde v zaledju, je vest o razdejanju njegovega življenskega delovanja zadala smrtni udarec. 7. novembra 1914 smo ga spremljali k zadnjemu počitku.

Tako se je jubilejno leto spremenilo v leto žalosti.

Položaj katoliških misijonov v Nemški Južnozahodni Afriki.

(Apostolska prefektura Windhuk.)

Apostolski prefekt v Windhuku, o. Klaeyle, oni, katerega je, mudečega se v Evropi, prehitel izbruh svetovne vojske, je bil do pred kratkim popolnoma odtrgan od vsakega pismenega občevanja s svojim misijonom. Po 14 mesecih tež-

kega čakanja je sedaj vendar dobil pred nekaj dnevi od namestujočega ga prefekta v Windhuku, o. L. Arnold, prva poročila, ki obsegajo le najnujnejše — kajti pismo je le po raznih ovinkih doseglo svoj cilj (bilo je nad 2 meseca na potu) ter je bilo pravzaprav le poizkus, bo li dopisovanje mogoče. Iz tega poročila podajemo cenjenim čitateljem in prijateljem misijonov skromno sliko o sedanjem položaju njegove prefekture.

O. Klaeylejevo poročilo od 29. septembra 1915 se glasi sledeče:

O početku vojske je bilo iz našega misijona od 23 bratov-lajikov 9 vpoklicanih k orožju. Za naše poljedelstvo, katero naše misijone vsaj deloma preskrbuje z živežem, je bil to hud udarec; kajti vsled pomanjkanja delavskih moči so se izdatno zmanjšali dohodki. Na drugih postajah, kjer je deloval le po eden brat, se je moral duhovnik po bratovem odhodu izven svojega dušnopastirskega dela lotiti tudi poljedelstva in kuhinjskih poslov.

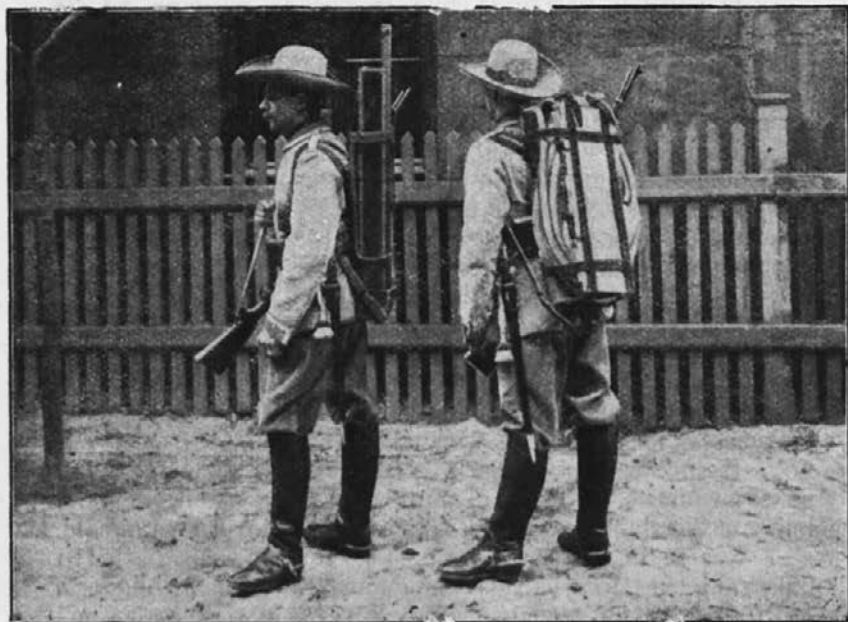
Od vpoklicanih bratov je eden, br. Jožef Raub, podčastnik, bil 20. marca v boju pri Jakahwaterju težko ranjen in je dne 29. marca v Usakosu umrl. Njegova smrt je težka izguba. Brat Raub je bil skozi celih 15 let naš stavbeni vodja. Pod skrbnim njegovim vodstvom so nastale številne stavbe naše apostolske prefekture. R. I. P. — Drugi brat, istotako zidar in tesar, br. Alarih Uken, se je v času, ko se je poslalo to pismo iz Windhuka (13. julija), nahajal kot vojni ujetnik v Kimberleyu. Mislim, da se je sedaj že vrnil na svoje mesto. Tudi drugi bratje so morda koncem julija bili vojaške službe oproščeni. Toda gotovosti o tem še nimam.

Kar se tiče misijonskih postaj, smo morali od 15 tri izprazniti, in sicer v Swakopmundu že v začetku januarja 1915. Sredi julija se misijonsko osebje še ni vrnilo. Ta misijon ima razen cerkve in misijonske hiše še eno bolnišnico za črnce in eno za bele. Angleška armada je v nji priredila svojo glavno bolnišnico.

150 kilometrov v notranjost dežele se nahaja misijonska postaja Uzakos. Tudi to je misijonsko osebje moralo sredi marca ali aprila zapustiti in se še sredi julija tudi ni vrnilo. Notranjščina cerkve in misijonske hiše je po poročilu o. Arnolda žalibog popolnoma razdejana. Ta misijon je z velikimi stroški priredil na peščeni zemlji vrt za zelenjavo in nasade oranžnih dreves. Ker pa se morejo taki nasadi radi pomanjkanja dežja le z umetnim namakanjem vzdrževati, se je bati, da se ti nasadi, edini v deželi, popolnoma posuše. Škoda bi znašala 40.000 do 50.000 mark. V vsakem,

tudi najugodnejšem slučaju, so nasadi napol uničeni. Če računamo še razdejanje v cerkvi in hiši, je to v gmotnem oziru zelo občutna škoda za misijon v Uzakosu. Tudi misijonsko delovanje je pod takimi razmerami zelo trpelo; kajti tudi domačini so morali zapustiti svoje domove. Kam so jih odpravili, mi ni znano.

Misijonsko posestvo Döbra pri Windhuku je bilo za tri tedne izpraznjeno. S 15. julijem so se njegovi stanovalci zopet vrnili. Odgon živine je bilo pač naporno delo.

Pripravljanje pitne vode v Nemški Južnozpadni Afriki.

Večina ubežnih misijonarjev, bratov in sester biva sedaj v Windhuku. Tudi dve sestri južne prefekture, katera je morala od šest postaj štiri zatvoriti, sta za nekaj mesecev iskali pri nas pribežališča.

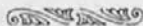
Veliko skrb napravlja vodstu prefekture tudi šolska zadeva (višja deklška šola v Windhuku). Dve sestri učiteljici, ki sta se v juliju 1914 nahajali ravno na potu proti jugozahodu, sta morali ostati v Teneriffi (Kanarski otoki); pozneje sta se podali v Brazilijo. Vsled tega je primanjkovalo učnih moči. Sedaj nastane vprašanje, v koliko bi bile

velike žrtve, ki jih je prinesla prefektura lansko leto z nakupom šolskega posestva, 80.000 mark, mogoče izkoristiti. Zdi se, da so križne sestre iz Mencingen-Altöttinga voljne, tamkaj delovati. Toda žal se vsled vojske ne morejo pričeta pogajanja v tem oziru nadaljevati. Gotovo je vsekako, da je rešitev tega vprašanja apostolsko prefekturo stala že velike vsote in jo še bo. Splošni finančni položaj prefektore, ki je imela 1. januarja 1914. leta 158.715'51 mark dolga proti dolgu 260.379'86 mark 1. januarja leta 1910. in je bil tedaj ugoden, se je zopet poslabšal. Za zgoraj omenjenih 80.000 mark moramo plačevati po 6 odstotkov obresti, breme, ki je še enkrat težje v teh težkih časih.

V Okawango je bilo, hvala Bogu, mogoče neovirano nadaljevati misijonsko delo. V novembru 1914 je bil voz zadnjič v Grootfonteinu.

Pregledovaje splošni položaj misijona, pridem do sledečega zaključka. V sredini leta 1914. je bilo povsod, v dušnem pastirstvu, misijonskem delovanju in gmotnem oziru opaziti čvrst, zdrav napredek. Očetje, bratje in sestre so to čutili in bili z veseljem pripravljene, pogumno naprej delovati in se boriti z vsemi težkočami. Vojska je predrugajčila z enim udarcem ves položaj. Nastala je velika gmotna škoda. Misijonsko delovanje je siloma iztrgano iz svojega tira. Prihodnost je negotova. Zato morajo počivati vsa podjetja. Najžalostnejše pa je dejstvo, da bo trebalo na ureditev normalnih razmer še dolgo čakati.

Pač mi ni potrebno, predstoječemu pridjati mnogo besed za blagovoljno dovoljenje podpore za prihodnje leto. Saj dejstva sama govore in prosijo. Poznejša zgodovina naših misijonov bo mnogo odvisna od tega, kako bodo ti-le prestali sedanjó krizo.

Apostolska prefektura v Betafo.

O. Dantin, apostolski prefekt, pošilja svojim dobrotnikom in prijateljem v Evropo sledeče pismo:

Vrli dobrotniki, cenjene dobrotnice!

Naše zadnje letno poročilo od julija lanskega leta ste prejeli ravno ob pričetku svetovne vojske. Ko se je poročilo pisalo, pač nismo slutili, kaj nas čaka v tako bližnji bodočnosti. Koliko strahu, skrbi in nadlog smo vsi od tistih dob doživeli! Vendar je naš misijon, hvala Bogu in Vaši požrtvovalnosti, kljub neštetim težkočam nadaljeval svoje delo.

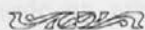
Velike težkoče je povzročil vpoklic mnogih naših misijonarjev pod orožje, ki so svoje krščanske občine morali zapustiti ostalim, z delom že tako preobloženim sobratom, kar pomenja, da bodo morali ti-le svoje delo še pomnožiti. Nadaljnje težave prinaša zmanjšanje denarnih sredstev, ki več ne zadostujejo. Šiba vojske hudo tepe Evropo, beda vsake vrste zahteva pomoč zasebne dobrotelčnosti, ali se torej moremo čuditi, če so misijoni nekoliko pozabljeni? Pa koliko strahu nam je raditega prestatu z ozirom na nadaljnji obstoj naših naprav, zlasti glede vzgoje katehistov, najvažnejšega, pa tudi najdragocenejšega našega podjetja! Mnogo načrtov, ki so nam istotako zelo pri srcu, smo morali začasno ustaviti, kakor otvoritve šol, stavbe cerkva, stanovanj in drugo. V Antsirabe n. pr. stoji novo župnišče napol izgotovljeno zraven starega, ki se utegne vsak čas podreti. Bati se je, da ga bodo morali misijonarji še tekom te deževne dobe zapustiti. Toda kam naj se umaknejo? S 500 kronami bi bilo mogoče en del nove hiše pripraviti za bivanje, toda kje jih vzeti?

Naša peta misijonska postaja, katero ustanoviti sem Vam v lanskem poročilu obljubil, se je ustanovila v Antanifotsy. Toda le Bog ve, s kolikim trudom! Koliko prošenj smo vložili pri vladi! Da vsaj niso bile zastoj, ker, hvala Bogu, se sedaj tam redno vrši služba božja; naš ljubi Zveličar se je stalno naselil v Antanifotsy in Naša Ljuba Gospa ima tam svojo ljubeznivo podobo. Vendar ne smete misliti, da ima postaja že popolno opravo. Kje še je, to! Premagane so le prve težkoče; nakupilo se je zelo ugodno ležeče zemljišče in pred izbruhom vojske se je z velikodušnim darom neke dobrotnice postavila 15 metrov dolga in 6 metrov široka kapela. Vendar pa o hiši za misijonarje še dosedaj ni bilo mogoče govoriti: Eden stanuje v zakristiji, ki meri 4 metre v kvadratu in nima ne tlaka niti stropa, nad seboj ima slamnato streho, pod seboj vlažno zemljo. Drugi stanuje v neki malgaški kočici z dvema sobicama, katerih ena mu služi za spalnico, druga pa je jedilnica, govorilnica in lekarna obenem. Samoobsebi umevno ne poznamo tukaj steklenih šip. Skozi okna, koder naj bi prihajali blagodejni solčni žarki, piha pozimi malo manj ko topel veter, — saj so pred kratkim zmrznila tisočera mlada drevesca v vladni drevesnici.

Kljub vsemu pomanjkanju, ki je naš vsakdanji kruh, ne tožimo, ampak trpimo radi, da le pridobimo duše Bogu, spominjajoč se solz Naše Ljube Gospe la Salette. — Ako bi upali v teh težkih časih roko proseče dvigniti k Vam, zgodilo bi se le v dobrobit naših najpotrebnejših moči, naših vrlih katehistov.

Stavba župnišča v Antanifotsy bo morala čakati boljših časov, razen ako naš ljubi Zveličar v plačilo za njemu pripravljeno skromno stanovanje tudi svojemu nesebičnemu služabniku po kakem volikodušnem dobrotniku nakloni potrebno streho. Kdo ve, če se to ne zgodi? — Kako lepa vloga za obresti bi bila to! Ne sicer obresti za ta svet, pač pa prebogatih za večnost. In ali ni sedaj čas za žrtve v dosego toliko zaželjenega miru?

Od pričetka vojske molimo vsi, misijonarji in naši novokrščenci, s podvojenimi močmi za dosego skorajšnjega miru, za naše ljube dobrotnike, zlasti one v vojskujočih se deželah in one, katerih svojci se nahajajo na bojišču. Naj sprejme Naša Ljuba Gospa la Salette vse v svoje materino varstvo in nam pomaga, da bo ta strašna vojska v največjo dušno korist nam samim, našim rodbinam in našim napravam.

Dospela pisma misijonarjev

(od 5. oktobra do 1. novembra 1915).

O. Loone, Nagalama, Uganda, 30. avgusta (pripoveduje, kako je prvokrat izpreobrnil nekega mohamedanca).

O. Matthews, iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu, 22. avgusta.

O. Méraud, Memni, 3. septembra. („Naša postaja je bila nekaj mesecev zaprta; moj sobrat in pa jaz sva bila mobilizirana. Ko so me nato poslali domov, sem se vrnil v svoj misijon. Protestanti so našo odsotnost dobro porabili in skušali ljudi v razburjenosti pridobiti zase. A Bog je to, s čimer je človeški razum hotel našim napravam škodovati, obrnil v našo korist. Stranska postaja Veliki Alépé je vsled sedanjih razmer v svoji neprostovoljni samostojnosti nekoliko trpela. Vsak teden enkrat se podam tjakaj, da ondotne številne katehume poučujem v krščanskem nauku in jim pokažem, da še niso zapuščeni. V Monteco, kakih 800 duš broječi vasi, imamo tudi nekoliko vernikov. Tudi te obiščem vsak teden enkrat, oni pa nasprotno prihajajo vsako nedeljo k sv. maši v Memni. V tej postaji obiskuje nad 200 katehumenov krščanski nauk. Naši kristjani so tudi zelo vneti v izpolnjevanju svojih dolžnosti in vsako nedeljo je naša cerkev do polovice polna.“

O. Dunne, M. H., Soroti, 25. julija (se zahvaljuje za podporo).

O. Bouma, M. H., Alwor, 9. julija (se istotako zahvaljuje).

O. Kirmann, Gabes-Tunis (se nahaja že tri tedne kot bolniški strežnik v vojaški bolnišnici istotam ter poroča od tod 21. avgusta o Obrežju slonove kosti: „Kakor veste, so žalostni dogodki, ki Evropo spreminjajo v krvavo morje in pretresajo vsa oмикana ljudstva, našli odmev tudi v našem misijonu. Obrežje slonove kosti, kjer delujem od leta 1910., je vsled mobilizacije posebno prizadeto. Že 7. avgusta, torej tri dni po napovedi vojske, je naš prevzvišeni gospod škof Moury z 10 svojimi misijonarji odpotoval v Dakar. Nas sedem ostalih je moralo prevzeti težko nalogo, varovati interese misijona.

Toda božja previdnost je čuvala! Ne samo, da misijonsko delo ni nazadovalo, ampak z največjim veseljem smo bili priča, kako se je število katehumenov množilo do neverjetnosti. — Vojni krik, ki je odmeval povsod, kakor tudi nastop nekega črnega preroka na obrežju Kroo, ki so ga po mnenju nekaterih poslali protestanti, po mnenju drugih pa v prosto deželo Liberija pobegli Nemci, da prireja nemire, je vnel v srcih naših misijonarjev sveto navdušenje za našo sv. vero. Tisoči teh ubogih prestrašenih ljudi hite k nam, proseč moči in razsvetljenja; ko se je naš premilostljivi g. škof v decembru z nekaterimi misijonarji vrnil iz Dakarja, se je mogel božji previdnosti zahvaliti, katera ni samo obvarovala njegove črede, temveč jo še pomnožila.“)

O. Doppler, S. Sp., Kimbenca, 31. avgusta. („V našem misijonu Kimbenca, sosednji postaji Lincola, kjer sem se poprej nahajal, skušamo vzdržati naše misijonske naprave, da, jih celo nekoliko razširiti, sicer nas sovražnik podvrže. Pod temi sovražniki je umeti protestantske pastarje, ki imajo nam nasproti na belgijskem ozemlju svoj sedež ter nas skušajo ovirati. Kot hrabri borilci želimo pridobiti neko zelo važno postojanko, po kateri se protestanti že dolgo ozirajo. Gre se namreč za neko dobroobljudeno in zanimivo ozemlje, katero hočemo pridobiti našemu Gospodu in sv. Cerkvi. Kljub težavnim razmeram se kot eden prvih prijateljev Družbe sv. Petra Klaverja drzno obrniti do Vas ter Vam naš načrt in misijon v Kimbenci priporočam. Ako Vam razmere dovoljujejo, pomagati mi s 4—500 franki, bi bil s tem storjen velik korak za zveličanje neštetihi duš. Pogosto se tu v sredini divje dežele Kongo z veseljem spominjam, kar sem svojčas videl v Solnogradu, na Dunaju i. t. d., kjer pridne sodalke sv. Petra Klaverja s toliko vnemo in samozatajevanjem delujejo in več store kakor mi misijonarji.“)

Škof de Saune, S. I., apostolski vikar, Tananariva, brez datuma.

Škof Streicher, apostolski vikar, Vila Marija, 26. avgusta (pošilja velezanimivo, tolažilno poročilo o vikarijatu Uganda).¹

O. Kraupa, S. I., Katondue, 29. avgusta (se zahvaljuje za podporo, piše, da je samo Bogu znano, kolik blagoslov prihaja vsled delovanja Družbe iz Afrike. Njegov misijon se mirno razvija. Pridno se dela za izobrazbo katehistov).

Škof Jalabert, apostolski vikar, Dakar, 18. sep'embra (se zahvaljuje za obljubljen projekcijski aparat, poroča o seminaristu, ki ga je nek dobitnik posinovil).

Sr. Kapistran, Kamuli, 27. avgusta (se zahvaljuje za podporo in poroča o svojih misijonskih načrtih).

O. Biegner, Emavs, Natal, 30. avgusta. („Izrekam Vam in ljubim dobitnikom tisočeri: ‚Bog plačaj!‘ Rožnivenška pobožnost tu v poganski deželi je bogoljubno in Mariji dopadljivo delo. Ena češčenamarija prežene zmote protestantov, ki so v tej deželi že stoletja toliko škode napravili na neumrjočih dušah. Protestanti ne poznajo sv. rožnega venca, ki je le posebna last katoličanov.“)

O. Klaeyle, apostolski prefekt, zdaj v Großweilerju, 13. oktobra (pošilja poročilo o prefekturi Windhuk v preteklem letu. Od pričetka vojske, ki ga je dohitela mudečega se v Evropi, je bil odrezan od vsakega pismenega občevanja s svojim misijonom. Šele pred kratkim je dobil od namestujočega prefekta prvo poročilo, katero mu je omogočilo, dati prijateljem in dobitnikom svojega misijona majhen pregled o položaju svoje prefekture).

O. Kolb, P. S. M., Limburg, 13. oktobra (pošilja povodom srebrnega jubileja misijona v Kamerunu poročilo o njem).

O. Gratl, Mbabane, Svaci-dežela, 27. avgusta (pošilja voščila za god naše vrhovne voditeljice z obljubo, 15. oktobra brati za njo sv. mašo).

Škof Auneau, apostolski vikar, Nguludi, 14. avgusta. („Niste se zadovoljili, v naših težavah z nami samo sočustvovati, ampak mislili ste na to, kako nam pomagati. Tisočera hvala za to! Vaša obilna miloščina je prišla ravno prav; omogočila nam je nadaljevati naše delo pri obnovitvi našega razdejanega misijona. Mnogo dela še nam sicer preostaja, toda z božjo milostjo in pomočjo dobrih 'duš ga bomo dokončali in naš misijon v Nguludi bo vstal nov iz razvalin.“)

O. Brandsma, M. H., Basankusu, 19. avgusta (nam poroča, da je imenovan za predstojnika v belgijskem Kongu,

¹ To poročilo bo v celem obsegu izšlo v eni prihodnjih števil „Odmeva“. Op. uredn.

da je odpotoval zadnjega junija ter je po 46 dnevnem potovanju srečno dospel tjakaj).

O. Biegnier, Emavs, 3. septembra (se zahvaljuje za 2140 rožnih vencev. Neutrjen v hvali o molitvi sv. rožnega venca, se glasi nadalje v njegovem pismu: „Mi Marijanhilci smo bili pozvani, da priznamo svojo narodnost kot Avstrijci ali Nemci; toda ko je prišlo do tega, da bi se morali kot interniranci podati v taborišče, so naredili z nami kot misijonarji izjemo. Le, ako bi kdo kaj zakrivil, zapade sodišču, a si sme v obrambo najeti odvetnika“).

O. Sykes, apostolski prefekt, Bulawayo, 7. septembra. Škof de Saune, Tananariva.

O. Pougnet, S. I., Ambavabadimitafo, 10. avgusta (pošilja ljubko zgodnico: „Cvetka sv. obhajila“).

O. Dantin, apostolski prefekt, 17. avgusta. („Skušeni to vojno leto našemu misijonu ni manjkalo. Pa naša ljuba Gospa La Salette nam je pomagala jih premostiti. Vsled njenega materinskega varstva moremo kljub zmanjšanju naših delavskih moči zabeležiti: 2285 krstov, 132.095 sv. spovedi, 170.405 sv. obhajil, 726 birmancev, 237 slučajev sv. poslednjega olja, 332 zakonov. Posebno moramo naglašati, da nam je bilo omogočeno ustanoviti eno novo postajo, kjer ima naš Zveličar en tabernakelj več med Malgaši, katere bo gotovo v svoji ljubezni potegnil nase in jih spreobrnil. Pomagajte nam, zahvaljevati se Bogu za veliko milost in tolažbo, ki jo je našemu misijonu podelil.“)

O. Heintz, C. Ss. R., apostolski prefekt, Tumba (se ginjeno zahvaljuje za pomoč v veliki stiski).

Škof Geyer, apostolski vikar, Kartum, 3. oktobra.

O. Lutz, Mombasa, 13. septembra (potrjuje prejem dveh zabojev za Mangu, obljubuje letne sv. maše misijonarjev in pravi dalje: „Imamo v Mombasi zelo cvetočo šolo, katero tvorijo urojenci iz Kavirondo. Obsega 140 novokrščencev in katehumenov, katerih dobre lastnosti in nadarjenost nam je v sredi mohamedancev, kjer bivamo, v veliko tolažbo. Zelo bi Vam bili hvaležni, ako bi jim poslali rožnih vencev, svetinjic in škapulirjev. Ravno tako ljubijo velike pisane slike, s katerimi krase svoje koč“).

O. Dantin, Betafo, 3. septembra (se zahvaljuje za podporo).

Škof Simon, apostolski vikar, Pella, 9. septembra (piše, da misijoni Pella in Pella Oranje, čeprav jih je sovražnik 12-krat obiskal, niso preveč poškodovani. Vodji teh čet, ki je bil katoličan, se je posrečilo, misijonska poslopja nekoliko ščititi. Matjeskloof, Nababeep, Ookiep, Port Nolloth, Rietpoort

niso videli sovražnika; tu gre misijonsko delo svoj navadni tek. V Keimosu in Upingtonu so se pa vršili boji. Krogle so žvižgale okoli misijona, bombe so padale blizu misijona, mrtvi in ranjeni so s svojo krvjo namakali misijonska tla. Vendar v misijonu samem ni bilo človeških žrtev.

Škof Jarousseau, apostolski vikar, Harar, 28. septembra (se zahvaljuje za novo ustanovo nemu semeniščniku in poroča o tem mladeniču).

O. Keiling, S. Sp., apostolski prefekt, Huambo, 14. septembra (pošilja statistiko 1914—1915. Značilna je k temu beležka: „Število katoličanov (2.5614) tvorijo samo zamorci, s katerimi se pečamo. Tukaj je tudi okrog 6000 Evropejcev in Mulatov. Nadalje pravi pismo med drugim . . . Akoravno je bilo naše delovanje blagoslovljeno, so bile tudi naše težave in napore številni, kajti to leto je bilo tudi za nas trdo in nesrečno. Kuge, lakote in vojske reši nas, o Gospod! Vojsko smo imeli na jugu prefekture z našimi sosedi, Nemci, kakor tudi z urojenci. V tem trenutku je lakota v naši provinci dosegla vrhunec, tisoči črncev umirajo žeje in lakote. Sami trpimo pomanjkanje živeža in naš položaj ni prijeten. Na največjo nesrečo imamo v tem letu tudi toliko kužnih bolezni kakor še nikdar.)

O. Magelhaes, apostolski prefekt, Landana, 24. septembra (se zahvaljuje za podporo in piše: „Imam za seboj potovanje skozi svoje misijone v notranjosti. Povsod deluje misijonar z vnemo in pridnostjo, ki je vredna največje zahvale. Njih naloga je vedno težja. Tudi črnici namreč takorekoč vohajo smodnik ter bolj ko kdaj hrepene po prostosti in jih je tem težje spametovati; človek bi mislil, da je moč teme močnejša in da hoče hudoba vse preobrniti. Naši misijoni so zelo trpeli v tem položaju, vendar ne obupamo. Nasprotno, na čim več težkoč zadenemo v boju, tem večja je naša odporna moč in tem bolj se moramo pripraviti z vztrajnostjo, da delo božje privedemo do dobrega konca. Kljub moji zgoraj omenjeni opazki o žalostnih razmerah si boste mislili, da sem preveč črnogleden; vendar me napolnjuje moje potovanje z zadovoljstvom. Verski duh prešinja polagoma ta ljudstva in ta duh je, ki omiljuje njih šege in stori črnice pristopne“).

Sr. Claver, O. S. D., Belgravia, 14. septembra. („Nekaj mesecev spet redno dobivamo ‚Odmev iz Afrike‘; to mi je kot ljubljani sel, ki prinaša poročila iz daljave. Srčna zahvala za list.“)

O. Frakassini, Assiut, 4. oktobra (častita k sv. Teziji).

Škof Neville, apostolski vikar, Nairobi, 4. septembra (objublja gotovo število sv. maš na leto od svojih misijonarjev).

Praznik sv. Treh Kraljev in Družbe sv. Petra Klaverja.

Kakor znano, so sv. oče Leon XIII. l. 1890. v svoji okrožnici vsem škofom celega sveta naročili, da se na praznik sv. Treh Kraljev v vseh cerkvah pobirajo milodari za oprostitev afriških sužnjev; ta vsota se izroči kardinalu-prefektu propagande, kateri jo vsako leto razdeli med katoliške misijonske družbe v Afriki.

Po tej od Leona XIII. započeti akciji za Afriko ob prazniku sv. Treh Kraljev je prišlo takorekoč samo ob sebi, da si je naša, za spreobrnjenje Afrike ustanovljena Družba sv. Petra Klaverja ta praznik izbrala za enega svojih glavnih cerkvenih praznikov in skuša posebno ta dan delovati po zmislu velikega Leona XIII. Letos, ob 25 letnici te okrožnice, je dosegla naša Družba, da se je vršil 6. januarja v mnogih mestih in krajih poseben misijonski dan s slavnostnimi misijonskimi pridigami.

V prestolnici Avstrije, na cesarskem Dunaju, so se z dovoljenjem knezoškofijskega ordinariata vršile take pridige v vseh 21 okrajih, in sicer v 43 cerkvah. Govorili so sloviti govorniki, kakor ravnatelj semenišča dr. Gustav Müller, prelat dr. Brenner, ravnatelj „Anime“ v Rimu, kanonik dr. Kraus, Msgr. Handloss, mnogo oo. jezuitov, redemptoristov, lazaristov i. dr. Cerkve so bile polne poslušalcev.

V Brnu se je govorilo v vseh cerkvah o misijonskem delovanju. V stolnici je pridigoval Njega ekselenca škof grof Huyn.

V Lincu so bile pridige v treh cerkvah. V stolnici je govoril stolni kanonik prelat Lohninger, bivši ravnatelj „Anime“ v Rimu.

V Breslavi ni bilo nič manj ko 27 misijonskih pridig, v nekaterih cerkvah celo po dve ali tri. Popoldne se je vršila „otročka pobožnost“, ki se vrši dokaj časa leto za letom.

Številna poročila o misijonskih pridigah smo prejeli iz mnogih župnij na deželi iz Avstrije, Nemčije in Švice.

Tako imamo opravičeno upanje, da se bo posrečil ta poskus, praznik sv. Treh Kraljev v zmislu Leona XIII. po-

vzdigniti še bolj ko dosedaj v misijonski praznik, v pravo „misijonsko mobiliziranje“ v prid afrikanskim sužnjem. Dvoje se želi doseči na ta način, katoliško ljudstvo poučiti o veliki gmotni in še večji duševni bedi afriških poganov in opomniti ga, da se sme kljub težavnemu položaju današnjega časa vendar šteti srečno, da ima sv. vero, katera nam obeta, da bomo deležni po bridkosti tega življenja večnega plačila in večne sreče onkraj groba.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 26. decembra. Voščilom naše vrhovne voditeljice k božičnim praznikom in novemu letu je blagovolil Njega emin. kardinal Gotti odvrniti s sledečimi lastnoročnimi vrsticami: „Kardinal Gotti pozdravlja grofico Marijo Terezijo Ledóchowsko, zahvaljujoč se za dobrodošla voščila, vračuje jih s tem, da želi njei, njenemu zavodu za afriške misijone in njenim vnetim pomočnicam najobilnejšega blagoslova Gospodovega za novo leto in še mnogo nadaljnjih let, bogatih na dobrih delih v čast božjo in zveličanje duš.“

Dunaj, 5.—8. decembra. V nedeljo dne 5. decembra se je tukaj otvorila vojno-misijonska razstava. Obiskovalci so se čudili raznoličnosti razstavljenih zamorskih ročnih del in njih majhni ceni (kar je velike važnosti pri takem podjetju). Stene so bile okrašene z okusno izvršenimi proizvodi zamorcev iz misijonskih krajev. Razstava je imela vse tri dni obilo obiskovalcev. Čistih dohodkov, ki se bodo porabili v prid afriškimi misijonom, je bilo okrog 1200 kron.

12. decembra. Vojno-misijonska pridiga v cerkvi čč. oo. kapucinov. Govornik: O. Glaninger, redemptorist.

27. decembra. Zborovanje pospeševalcev v dvorani naše podružnice. Naša vrhovna voditeljica je predavala o „Prednostih in dolžnostih pospeševalcev“. Nadalje poroča, da se bo prihodnjih pet mesecev do začetka poletja mesto mesečnih nagovorov duhovne vsebine vršil „tečaj za praktično misijonsko delo“. Predovala bo gospa grofica sama. Zato vabi vse pospeševalke k pridnemu obiskovanju. Ob koncu je vabila vse pospeševalke k razdelitvi „Misijonske propagande“ na praznik sv. Treh Kraljev.

1. januarja. Vojno-misijonska pridiga v cerkvi sv. Leopolda v Floridsdorfu. Govornik: O. Glaninger, C. SS. R.

6. januarja. Vojno-misijonska pridiga v 43 cerkvah dunajskega mesta. Nad 30.000 zvezkov „Misijonske propa-

gande" je bilo ob tej priliki razprodanih. S tem zvezkom se niso pokrili samo tiskovni stroški lista, ampak s polnimi rokami se je na ta način sejalo „misijonsko seme“, ki je rodilo že lep sad. Požrtvovalnost mnogih pospeševalcev in pospeševalk kot „sejavcev“ zasluži najvišjo pohvalo. To naj bo tu zabeleženo, ne njim kot plačilo — to pričakujejo onkraj groba —, ampak v posnemanje.

9. januarja. Vojno-misijonska pridiga v cerkvi „Marije zveste“. Govornik: O. Franc Vogt, piarist, in v cerkvi sv. Osvalda pridigar kaplan Würzl.

Isti dan je predavala naša vrhovna voditeljica zborovalcem v dvorani katoliškega šolskega društva o predmetu: Misijoni Afrike in svetovna vojska. Zborovanje je bilo dobro obiskano.

Breslava, 15. oktobra zvečer zborovanje pospeševalcev v dvorani samostana sv. Jadvige. Predaval je č. gosp. spiritual Mertz o besedah: „Kaj storite več ko pogani?“ Zborovanje je bilo prav dobro obiskano.

15. novembra. Zborovanje pospeševalcev.

St. Louis, Mo. (Amerika), 8. novembra. O. Donovan, duhovni ravnatelj naše Družbe v Ameriki, je pričel včeraj konference v prid naši Družbi. Pridigoval je v novi katedrali med sv. mašo ob 8., 9. in pol 11. uri. Druge konference slede.

Berilo za naše vojake.

Kdo hoče našim vojakom v bolnišnicah, posebno okrevajočim, preskrbeti spodbudnega ljudskega berila?

Priporočamo v ta namen vsem prijateljem vojakov nakup od Družbe sv. Petra Klaverja izdane zanimive in spodbudne misijonske brošurice po 10 vin. v slovenskem, nemškem, češkem in poljskem jeziku, kakor tudi mehko vezane letnike ilustrovanega mesečnika „Odmev iz Afrike“ (cena K 1.—; poštne prosto K 1.20) in „Zamorski otrok“ (cena 70 vin.; poštne prosto 80 vin.).

Na željo prevzame Družba izbiro in pošiljatev naravnost v bolnišnice. Vendar prosimo, da se nam obenem naznani, v katerem zgoraj imenovanih jezikov se časopisi ali brošure želijo. — Prosimo za obilno naročil.

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, pred Škofijo.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Za sv. maše: Družina J. Repovš 8 K, N. Zajc 2 K 40 v, po H. Trobina 2 K, Kristan 2 K, M. Juhn 2 K, L. Rozman 2 K, po Guttermann od neim. osebe 2 K, H. Dolinšek 10 K, M. Ferlan 2 K, A. Horvath nabrala 20 K, po E. Dolenc za † C. Novak 20 K, N. N. 8 K.

Za stradajoče: M. Grebenc 1 K, M. Primožič 1 K, J. Železnikar 1 K, J. Primožič 1 K, L. Zupan 40 v, St. Slapar 40 v, J. Luskovnik 60 v, J. Luskovnik 40 v, M. Krek 2 K, M. Kalan 1 K, M. Primožič 1 K, M. Ferlan nabrala 2 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: A. Seljak botrinski dar dečka na ime: **Alojzij** 25 K, N. N. botrinski dar dečka na ime: **Jakob** 24 K. Po M. Skwarce nabrano za odkup in botrinski dar dečka na ime: **Frančišek** 60 K 20 v. (Prispevali so: Neimenovana 56 K, A. Rošuj, U. Nadnik, T. Renar, A. Čuješ, J. Sušnik, M. Herman, M. Maticogj 6 K 20 v.) M. Kržič za svoje **krščence** dar 20 K.

Za katehiste: M. Kostanjevec 5 K, A. Višnjik 60 v, M. Horvatič 1 K, M. Pergar 1 K, M. Leček 1 K, A. Žiher 1 K, K. Valentič 1 K, T. Tomazič 1 K, M. Guttermann 1 K, Andras 2 K, G. Kuhanec 2 K, M. Vinczi 2 K, J. Guttermann 40 v, A. Guttermann 1 K, F. Hribar 5 K 30 v, J. Konrad 15 K.

Za kruh sv. Antona: F. Kresnik 1 K, M. Žibret 4 K 10 v, T. Črček 1 K, J. Repovš 2 K, M. Gorenc 4 K, A. Podpadec 60 v, A. Urana 20 v, M. Novak 50 v, J. Novak 50 v, R. Novak 40 v, J. Novak 40 v, M. Kobal 1 K, M. Rozman 50 v, A. Kobal 40 v, Novak 50 v, M. Vintar 1 K, M. Kaplan 1 K, A. Kot 8 K, M. Keržič 4 K, F. Wertsch 1 K, F. Rahle nabral od celjskih dobrotnikov 32 K, Uršič 1 K, po Guttermann od N. N. 2 K, neim. dobrotnik 30 K, M. Debelak 2 K, A. Snoj 1 K, J. Gorič 1 K, preč. g. J. Palir 2 K, E. Dolenc nabrala 13 K 70 v, L. Strutz 1 K, A. Rošuj 20 v, F. Fakin 8 K, M. Zupan 1 K, Z. Krajišič 2 K, I. Snoj 4 K, M. Pikec 2 K, A. Novak 1 K, J. Turšič 1 K, A. Bezljaj 1 K, F. Turnšek 1 K, F. Strucelj 1 K, M. Brložnik 1 K, E. Remič 1 K, J. Bigam 20 v, J. Strojanssek 40 v, D. Kralj 10 v.

Za „Otroško zvezo“ je bilo nabranih 5 K 30 v. Natančneje glej v „Zamorskem otroku“!

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov 6 K; je bilo nabrano po: M. Krsnik 5 K, M. Konrad 4 K, M. Benedičič 5 K, I. Snoj 30 K, T. Črček 11 K, M. Rozman 2 K, preč. gosp. župnik Štambuk 5 K, P. Babič 7 K, H. Trobina 5 K, M. Kaplan 3 K, Kristan 3 K, Stopar 2 K, M. Jurišič 58 K, B. Pavlič 41 K, K. Barišič 11 K, A. Živković 16 K, A. Warmuth 19 K, A. Kot 4 K, F. Habič 2 K, N. N. 22 K, preč. g. župnik N. Sabatini 4 K, M. Bosnyak 13 K, M. Tunuković 30 K, V. Boršo 5 K, K. Štibohar 5 K, A. Lorbec 5 K, A. Stošič 20 K, J. Bohaček 19 K, N. Raguz 3 K, preč. g. župnik J. Dekort 6 K, D. Bebič 2 K, F. Hribar 3 K, M. Ferlan 3 K, M. Kač 16 K, A. Horvath 5 K, Aržen 3 K, R. Eregdi 54 K, F. Sepič 20 K, J. Vujčik 10 K, H. Zupan 2 K, preč. g. kurat A. Uravič 84 K, A. Valles 13 K, A. Kučar 19 K, E. Horvath in M. Marjanovics 34 K, M. Polajnar 3 K, A. Gregorič 2 K, A. Štih 4 K, M. Grebenc 4 K, M. Skwarce 4 K, Seifert 2 K.

Za misijonsko zvezo: T. Fermantin 50 v. A. Dobnik 50 v.

Za misijon Srca Jezusovega v Maltahöhe: H. Dolinšek 1 K, M. Grebenc 1 K, M. Keržič 1 K.

Za cerkev sv. Frančiška Saleškega: M. Grebenc 1 K.

Za Zambesi misijon: Častita mati Terezija, [prednica ursulink, 10 K.

Podporniški prispevki: M. Starec 4 K, I. Rifel 2 K, J. Glinšek 2 K, L. Rozman 2 K, F. Pucihar 2 K, Gerčar 2 K.

Poslano v predmetih: Preč. g. župnik F. Jurinčič: 3 žepne ure in star denar. Od več oseb: rabljene znamke. U. Mlač nabrala veliko število znamk.

**Bližnjemu v veselje in
misijonom v korist!**

Vsem misijonskim prijateljem priporočamo najtopleje naš Klaverjev koledar v laški izdaji:

Almanacco Claveriano

pel 1916.

Cena 20 v.

Cena 20 v.

Avstrijskim **vojakom** v lazaretih in bolnicah, ki govorijo laški, kot tisočem **beguncev** iz Južne Tirolske, ki so našli v vseh naših avstrijskih zatišjih zavetje,

bo ta koledar prav dobrodošel, ker razen lepega branja, ki vzbuja ljubezen in zanimanje za misijone v Afriki,

jim bo napravil največje veselje, ker je tiskan v njih materinem jeziku. Tako bo mali Almanacco Claveriano nekako nadomestilo za druge laške koledarje, ki so letos izostali.

Naslov glej na drugi strani ovitka.